

RAWESTANA EŞKEREKAR LI LONDONA WILKINSON

Roja piştire rojeke azadiya tam bû.

Bê randevû.

Bê bername.

Bê ajokar.

Bê merasîm.

Ez di Piccadilly Circusê re meşiyam, û çavên min her tim ber bi heman alî ve diçûn.

Soho.

Dema ez ciwantir bûm, li wan deran pêşwaziya min hatibû kirin.

Ne tenê wek xerîdar.

Wek çavdêr jî.

Mêvanekî bi xêr hatî.

Bi eşkere bi xêr hatî.

Her ku sal derbas bûn, ez hîn bûm ku divê qelsî neyên veşartin.

Divê ew bên fêmkirin.

Û, dema ku zîrarê nadin kesî, ew dikarin bi tiştên ku kêfê didin me jî bên xwedîkirin.

Ez bê lez meşiyam.

London ji her carê bêdengtir xuya dikir.

Belkî bajar guherî bû.

Belkî ez guherî bûm.

An jî belkî ew tenê bandora Maggy bû.

Ji dema ku min ew nas kiribû ve, her kolanek wisa xuya dikir ku çîrokekê vedibêje.

Her avahiyek wisa xuya dikir ku bîranînekê diparêze.

Her quncîkekî bajêr wisa xuya dikir ku aîdî yekî ye ku êdî ne li wir bû.

Cara yekem, min serdana Londonê nedikir.

Min guh didayê.

Û dema ku ez di Piccadilly Circusê re derbas dibûm, di nav ronahiyan, geştiyaran û xeyaletên kevn ên ciwaniya xwe de, min dizanibû ku ev ne rojeke bêhnvedanê bû.

Ew tenê navbera dersekê û ya din bû.

Ji ber ku roja piştî ez ê dîsa xaltiya xwe bibînim.

Û bi wê re, bi îhtimaleke mezin, parçeyeke din a çîrokeke ku hîn kesî vegotina wê neqedandibû.

Ferdinando